

Til Rådet for Martinus Institut

Sæby, den 29.10.2017

Vedr.: Martinus barndomshjem Moskildvad.

Jeg erfarer gennem andre af sagens venner, at Instituttet planlægger at inddrage Fonden for Moskildvad under Instituttet.

Jeg vil gerne spørge, hvorfor Instituttet og Rådet har besluttet sig for det, og hvordan man er kommet frem til den beslutning? Det kan umuligt have været hverken Sam Zinglersens eller Martinus' ønske, at det skulle ske...

Sam Zinglersen oprettede i sin tid (1988) en fond, der skulle bevare Martinus barndomshjem, Moskildvad, for eftertiden, samt varetage huset som et minde over det sted, hvor verdensgenløseren Martinus var født.

Jeg boede selv, sammen med mine forældre og søskende, i huset omkring det tidspunkt, hvor Sam købte det af hr. Seidelin. Mine forældre blev Martinus-interesserede fra det øjeblik, de mødte ham, og da de allerede på det tidspunkt var blevet vegetarer og havde været det i en årrække, faldt det dem naturligt at invitere Sam og Martinus ind på aftensmad, da de kom for at besigtige stedet i 1954 (se billeder). På det tidspunkt var huset ombygget, så der var to lejligheder, vi boede i lejligheden med gavlen ud til vejen. Huset var meget nedslidt, utæt og uisoleret, og Sam besluttede jo også som bekendt at nedrive hele huset og bygge det op påny efter Martinus anvisninger, således at det kom til at fremstå som oprindeligt.

Jeg, som er født i 1950, husker svagt, at jeg som fireårig sammen med mine to brødre, var optagede af de historier, som Martinus fortalte under besøget.

Mine forældre havde kort forinden måttet opgive deres gård, som de sammen med min onkel og faster havde forsøgt at drive biodynamisk; i det hele taget var mine forældre åbne for nytænkning, og at møde Martinus var en stor oplevelse for dem begge. Min far især, blev uhyre optaget af Martinus' verdensbillede, og anskaffede sig bøgerne, og sammen med andre deltog han i studiekredse fra da af (se billeder). Da han var en gammel mand og på plejehjem, blev han engang interwiewet til avisen, og overskriften var: "Hans Ingvard lever efter Martinus' orden". Min far døde i 2011, 92 år gammel.

Gennem mine forældre arvede jeg interessen for Martinus. Også jeg har deltaget i studiekredse, både her i Vendsyssel og på Klint. Jeg har hørt utallige foredrag i Sindal, Hjørring og Frederikshavn og Klint gennem tiderne.

Jeg har et specielt forhold til Moskildvad, dels fordi jeg har boet der, men især fordi jeg mødte Martinus der i min barndom. Betydningen af dette gik dog først op for mig langt senere. Jeg har besøgt stedet mange gange siden, fx. har jeg fået lov at fremvise det til gæster, som afløser, og jeg har sammen med andre gode venner hjulpet med havearbejdet som frivillig af og til.

Moskildvad står med andre ord mit hjerte nær.

Da vi afholdt 100 års dagen for Martinus i Sindal, var jeg medhjælp i det store arbejde, som især Aksel og Marianne Kristensen stod for. Det var en fantastisk dag, hvor jeg bl.a. husker, at Sam, på et tidspunkt, trak sig lidt tilbage og satte sig på terrassen, hvorfra han kunne kigge ud over det store

festtelt og ud over Moskildvad og de mange busser, der var kommet fra hele landet, ja selv fra Sverige. Det var en skøn dag, som sluttede med en stor vegetarisk festmiddag i Sindal Hallen.

Bevarelsen af Moskildvad var Sams værk. Ja, han holdt så meget af stedet, at han havde sit eget værelse i bestyrerboligen, så han kunne komme på besøg, når han ønskede det.

Jeg er sikker på, at Martinus var indforstået med de dispositioner, som Sam foretog sig i forbindelse med, at han købte og istandsatte Moskildvad i 1954. De besøgte jo stedet sammen, flere gange så vidt jeg ved, og var gode venner livet ud. Det fremgår tydeligt, fx. af bogen "Martinus, som vi husker ham". Derfor må man gå ud fra, at de to venner var helt enige om denne opdeling. Sam Zinglersens fond skulle bevare Moskildvad, og Institutet skulle bevare Martinus' livsværk.

Jeg har en folder fra 1993, udgivet af Institutet: "Martinus Kosmologi – en orientering", hvor der bl.a. står: "I året 1956 overgav Martinus det af ham selv grundlagte institut for hans kosmologi, såvel som det store område i Klint, hvor Martinus Centret ligger, samt rettighederne af alle sine værker til den selvejende institution, der bærer hans navn, og hvis opgave det ALENE vil være at føre hans livsgerning videre efter hans bortgang." (min fremhævning)

Altså – ikke noget om at bevare hans barndomshjem Moskildvad...! og vigtigere, så står det heller ikke i nogen paragraffer, så vidt jeg ved.

Jeg vil, så inderligt jeg formår, anmode Rådet om at respektere Sams, og ikke mindst Martinus' vilje, hvad angår Moskildvad, og hvad der er Institutets opgave, og hvad der IKKE er Institutets opgave... Det vil sige, at holde Fonden for Moskildvad for sig, og Institutet for sig, og IKKE lægge det ene ind under det andet. Det var ikke meningen i Martinus' levetid, og så kan det heller ikke være meningen fremover...

Hvis Fonden for Moskildvad fattes midler, så må der sættes et arbejde i gang for at skaffe dem, jeg er sikker på, at der kan findes donorer til dette, men det er en helt anden sag.....

Med venlig hilsen

Inge-Lise Knudsen
Søndergade 5 G
9300 Sæby

ingeliseknudsen@gmail.com

tlf.: 0045 40415419